

UZASADNIENIE

W dniu 29 maja 2020 r. sierż. sztab. T. G. wraz z st. post. M. O. w ramach służby dokonywali statystycznej kontroli prędkości w miejscowości W. na wysokości posesji (...) (na drodze wojewódzkiej nr (...)). W miejscu przeprowadzania kontroli nie było linii wysokiego napięcia.

/zeznania T. G. k. 40 odwrót-41, k. 13, zeznania M. O. k. 41-41 odwrót, k. 15, notatka urzędowa k. 5-6/

Około godziny 18:53 funkcjonariusz T. G. przy pomocy urządzenia laserowego z wizualizacją marki (...) (posiadającego aktualną legalizację) o numerze (...) dokonał pomiaru prędkości samochodu marki A. nr rej. (...), jadącego w stronę P.. Postępował zgodnie z instrukcją obsługi pomiaru prędkości pojazdu. Pojazd ten poruszał się z prędkością 107 km/h w terenie zabudowanym oznaczonym znakiem D-42, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 50 km/h. W trakcie dokonywania pomiaru na drodze nie poruszały się inne pojazdy (poza wymienionym). Warunki pogodowe były dobre. Pomiar został dokonywany z odległości 133,4 m. Dokonano go celując w przód pojazdu, tj. przedni zderzak samochodu.

/zeznania T. G. k. 40 odwrót-41, k. 13, zeznania M. O. k. 41-41 odwrót, k. 15, wydruk z urządzenia k. 8, świadectwo legalizacji ponownej k. 9, notatka urzędowa k. 5-6, kserokopie notatników służbowych k. 44-50, 93-101, instrukcja obsługi urządzenia k. 51/

T. G. zatrzymał przedmiotowy pojazd, po czym przedstawił się i poinformował kierującego o postawie faktycznej i prawnej kontroli. Prowadzącym samochód okazał się P. K. (1). Za popełnione wykroczenie zaproponowano kierowcy mandat karny kredytowany w wysokości 500 zł oraz 10 punktów karnych. Poinformowano go również o możliwości odmowy przyjęcia mandatu, z którego to prawa P. K. (1) skorzystał.

/zeznania T. G. k. 40 odwrót-41, k. 13, zeznania M. O. k. 41-41 odwrót, k. 15,, potwierdzenie pouczenia k. 7, notatka urzędowa k. 5-6/

P. K. (1) posiada 28 rejestracji wykroczeń w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego, w tym 10 polegających na przekroczeniu dopuszczalnej prędkości.

/informacja o wpisach k. 10-11/

P. K. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Wykazuje inne zakłócenie czynności psychicznych pod postacią zaburzeń adaptacyjnych – aktualnie w remisji. W chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał prawidłowo zachowaną zdolność zrozumienia jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem.

/opinia psychiatryczna k. 79-81/

P. K. (1) ma 38 lat. Jest kawalerem. Prowadzi własną działalność gospodarczą i osiąga dochód w kwocie (...) miesięcznie. Jest zarządcą nieruchomości. Nie posiada majątku.

/oświadczenie obwinionego k. 40-40 odwrót/

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu zdarzenia jechał pożyczonym samochodem. Przyznał, iż przekroczył prędkość, ale na pewno nie o 50 km/h. Jego zdaniem jechał z prędkością dziewięćdziesięciu kilku kilometrów na godzinę (na obszarze zabudowanym – przyp. aut.). Tego dnia jechał z kolegą P. K. (2). W bliskiej odległości kontroli są linie wysokiego napięcia. Jest kilka tych linii, które się rozgałęziają. Ten pomiar prędkości nie wyglądał standardowo. Było jakoś inaczej. Dość późno zauważył policjanta.

/wyjaśnienia obwinionego k. 40 odwrót/

Sąd zważył co następuje:

Ustaień faktycznych w sprawie Sąd dokonał zgodnie z zeznaniami funkcjonariuszy T. G. i M. O.. Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionych świadków, bowiem są jasne i wzajemnie się uzupełniają. Sąd dał wiarę także pozostałym dowodom w postaci notatki urzędowej, wydruku z urzędnia, świadectwa legalizacji ponownej, kserokopii notatników służbowych, instrukcji obsługi urządzenia, informacji o wpisach w ewidencji, albowiem dowody te korespondowały ze sobą, tworzyły spójną całość i Sąd nie doszukał się okoliczności mogących wpływać na ich prawdziwość. Ponadto Sąd uznał opinię o stanie zdrowia psychicznego obwinionego za zupełną, logiczną, jasną, wyczerpującą, zrozumiałą i przekonującą.

W świetle zgromadzonych i przeprowadzonych dowodów przyjąć należało, iż pomiar prędkości pojazdu obwinionego przy użyciu laserowego miernika z wizualizacją wykonany był przez T. G. prawidłowo. Przeprowadzony został bowiem przy użyciu przyrządu, który posiadał ważne świadectwo legalizacji oraz przez funkcjonariusza, który nie miał żadnych wątpliwości odnośnie poprawności wymienionej czynności. Zgodnie z § 25 ust. 1 Zarządzenia nr 30 Komendanta Głównego Policji z dnia 22 września 2017 roku w sprawie pełnienia służby na drogach (Dz. Urz. KGP z 2017 r. poz. 64), policjant, przed rozpoczęciem pracy z wykorzystaniem ręcznego miernika prędkości, przeprowadza jego testy zalecane w instrukcji obsługi, w szczególności test stałej odległości oraz test prawidłowości działania przyrządów celowniczych, o ile przyrząd posiada takie funkcjonalności. Funkcjonariusz w tym zakresie postępował zgodnie z wytycznymi i dokonał odpowiednich sprawdzeń. Poza tym, pojazd obwinionego był w momencie kontroli jedynym pojazdem, który poruszał się tą drogą, a urządzenie, którym dokonywano pomiaru posiadało opcję wizualizacji, a więc wykonywało zdjęcie pojazdu. Wykluczyć zatem należało, aby zmierzona prędkość dotyczyła innego auta niż pojazd obwinionego.

Obwiniony wskazywał, iż w miejscu dokonywania kontroli znajdowały się linie elektryczne mające wpływ na pracę urządzenia, nie uprawdopodobnił, że były one tego rodzaju, że mogły zakłócić prawidłowe funkcjonowanie urządzenia kontrolnego. Także wyjaśnienia sprawcy, iż na pewno nie poruszał się on z prędkością większą niż 100 km/h stanowią realizację przyjętej przez obwinionego linii obrony.

W związku z tym, w ocenie Sądu, depozycje świadka T. G., iż pomiaru dokonano w sposób należyty, są logiczne oraz przekonujące i brak jest podstaw do tego, aby podzielić zarzuty podnoszone przez obwinionego. Poza tym, funkcjonariusze Policji są osobami obcymi dla obwinionego i nie mieli jakiegokolwiek interesu w złożeniu relacji obciążającej P. K. (1).

Mając na względzie dokonaną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynione na jej podstawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Opisane zachowanie obwinionego wypełniało dyspozycję wykroczenia określonego w art. 92a kw. Na odcinku drogi, po którym poruszał się obwiniony, obowiązywało bowiem ograniczenie prędkości do 50 km/h, określone znakiem drogowym D-42. W związku z tym, P. K. (1), poruszając się z prędkością 107 km/h, niewątpliwie nie zastosował się do obowiązującego w tym miejscu ograniczenia, a jego zachowanie wyczerpało dyspozycję wykroczenia z art. 92a kw, penalizującego nie stosowanie się przez prowadzącego pojazd do ograniczenia prędkości określonego w szczególności znakiem drogowym.

Zgodnie z dyspozycją art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym – według stanu na dzień osądzanego zdarzenia - prędkość dopuszczalna pojazdu (...) na obszarze zabudowanym w godzinach: 5.00 – 23.00 wynosi 50 km/h.

W przekonaniu Sądu wymierzona obwinionemu na podstawie art. 92a kw grzywna w wysokości 2.000 złotych odpowiada przede wszystkim stopniowi społecznej szkodliwości czynu P. K. (1). Ponadto pozwala na osiągnięcie

zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do obwinionego, a także czyni zadość potrzebie społecznego oddziaływania. W środkach masowego przekazu nagłaśniane są sytuacje związane z nagminnym przekraczaniem prędkości przez kierujących pojazdami. Niejednokrotnie w wyniku popełnienia tego rodzaju wykroczenia dochodziło do kolizji, wypadków drogowych czy też potrąceń pieszych. Zdaniem Sądu w społecznym przekonaniu musi przestać funkcjonować pogląd, iż przekraczanie dozwolonej prędkości jest wykroczeniem drogowym mniejszej wagi. Jak da się bowiem zaobserwować, większość wypadków drogowych ma swoje podłoże właśnie w nadmiernej prędkości.

Obwiniony figuruje (jako wielokrotny sprawca wykroczeń drogowych, w tym podobnych do osądzanego) w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Ostatni wpis pochodzi zaś z 2020 r. Ponadto obwiniony przekroczył prędkość aż o 57 km/h.

W związku z tym, mając na uwadze dyspozycję § 2 art. 33 kw, uzasadniony jest wniosek, iż stopień społecznej szkodliwości wykroczenia obwinionego jest znaczny, a najlepiej odpowiada mu wyżej wymieniona kara grzywny, która przekracza dolną granicę ustawowego zagrożenia w zauważalny sposób, jednakże nie stanowi jego maksymalnej wartości.

W oparciu o art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw oraz art. 616 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 118 § 1-4 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł tytułem opłaty oraz 309 zł tytułem wydatków postępowania (§ 3 pkt 1 i § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia Dz. U. 2017 poz. 2467).